

λέγεται ὅταν γίνωται, ἢ ἐκείνο, ἀλλ' ἐκείνη- A
 γον ἢ ἀσφραῖα οὐ λίθος, ἀλλ' ἀλίθι· ὁ δὲ
 ἀσφραῖος ὁ ὑμεῖνον, οὐ λέγεται ἐκείνο ἐξ
 οὗ· ἀπὸν ὅ, ὅτι γίνεταί ἐκ τῆς σφραῖσας καὶ
 τῆ ὑποκειμένου, ὁ λέγεται τῶν ὑλλῶν· ὅτι καὶ
 ὁ ἀσφραῖος καὶ ὁ κέμιον γίνεταί ὑγιῆς, μέλ-
 λον ἄρτιος λέγεται ἐκ τῆς σφραῖσας γίνεταί·
 ὅτι ἐκ κέμιον τος ὑγιῆς, ἢ ἐξ ἀσφραῖου· διὸ
 κέμιον ἄρτιος οὐ λέγεται, ἀσφραῖος ὅ, B
 καὶ ἀσφραῖος ὑγιῆς· ὅν δ' ἢ σφραῖσας ἀδη-
 λος καὶ αἰώνιος· ὅτι ἐκ χαλκῶς γίνεταί, τὸ ὁ-
 πορευομένου, ἢ ἐκ πλίνθους καὶ ξύλων οἰκίας·
 ἐκ τούτων ὁ καὶ γίνεταί ὡς ἐκεί ἐκ κέμιον γ-
 νίται· διὸ ὡς ἄρτιος οὐδ' ἐκεί, ἐξ οὗ τῶτο ἐκείνο
 οὐ λέγεται, οὐδ' ἐκ τούτων ὁ ἀσφραῖος ξύλον,
 ἀλλ' ἀσφραῖος καὶ λίθιος, ἀλλ' οὐ λί-
 θος· καὶ ἢ οἰκία πλίνθιν, ἀλλ' οὐ πλίνθιν· ἔ-
 πει οὐδὲ ὡς ἐκ ξύλων γίνεταί ἀσφραῖος, ἢ ἐκ
 πλίνθιν οἰκία, εἰς τὸ ὅτι ἐκ τῆς σφραῖσας, ἢ ἐκ
 ἀσφραῖος εἴποιε, διὰ τὸ εἶναι μεταβλητόν τος
 γίνεταί ἐξ οὗ, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῆς ὑποκειμένου· διὰ μὲν
 οὗ τῶτο οὕτως λέγεται.

Κεφάλαιον η.

Ε Πεί ὅ ὑπο τίνος τε γίνεταί τὸ γινόμε-
 νον (τῶτο ὅ λέγεται ὅθεν καὶ ἀρχή τῆς γε-
 νήσεως ὅστις) καὶ ἢ ἐκ τίνος· ἔστω ὅ μὴ ἢ σφραῖσας
 τῶτο, ἀλλ' ἢ ὑλλῶν (ἢ δὴ γὰρ διαφέρουσι ὅν ἔσπον
 λέγεται τῶτο) καὶ ὁ γίνεταί (τῶτο δ' ὅστις ἢ ἢ
 σφραῖσας, ἢ ὁ κύκλος, ἢ ὁ, π' ἔτυχε τῶτο δὴ μὴ ὄν)
 ὡς ἄρτιος ἐπὶ τὸ ὑποκειμένου ποιεῖ τὸν χαλκόν,
 ἔπειτα εἰς τὸ σφραῖσας, εἰ μὴ καὶ συμβεβηκός,
 ὅτι ἢ χαλκῶ σφραῖσας, σφραῖσας ὅστις ἐκείνην ὅ
 οὐ ποιεῖ, τὸ γὰρ τὸ δὲ π' ποιεῖν, ἐκ τῶτο ὅ ὑπο-
 κειμένου τὸ δὲ ποιεῖν ὅστις λέγεται ὅτι ὅτι ἢ χαλ-
 κὸν σφραῖσας ποιεῖν ὅστις, οὐ τὸ σφραῖσας ἢ ἢ
 σφραῖσας ποιεῖν, ἀλλ' ἢ ἢ ἢ τῶτο, ὅτι τὸ εἶδος
 τῶτο ἐκ δὴ μὴ, εἰ γὰρ ποιεῖ, ἐκ τίνος ἢ ποιεῖν δὴ
 λῶν· τῶτο γὰρ ὑποκείμενόν, ὅτι ποιεῖν χαλκῶ σφραῖ-
 σας· τῶτο ὅ ἔστω, ὅτι ἐκ τούτου, ὅ ὅστις χαλκός,
 τὸ δὲ ποιεῖ, ὅ ὅστις σφραῖσας, εἰ οὐκ ἢ τῶτο ποιεῖ
 ἐκ τῶτο, δὴ μὴ ὅτι ὅτι ὅτι τῶτο· ποιεῖν καὶ βλαπέν-
 ται καὶ γινέσθαι εἰς ἀπειρον· φανερόν ἔστι, ὅτι
 οὐτε τὸ εἶδος, ἢ ὅτι, π' δὴ ποτε καὶ καλεῖν τῶτο
 ἐκ τῶτο ἀσφραῖος μορφῶν, ἢ γίνεταί, ἢ δὴ ὅστις ἐκ τῶτο
 γίνεταί, οὐδὲ τὸ π' ἢ ἢ τῶτο τῶτο ἔστω ὅστις ὅτι δὴ μὴ γίνεταί, ἢ ἀπὸ τῆς σφραῖσας, ἢ ἀπὸ τῆς
 μορφῶν τὸ ὅ χαλκῶ σφραῖσας ὅτι ποιεῖ ποιεῖ γὰρ ἐκ χαλκῶ καὶ σφραῖσας, εἰς τὸ δὲ γὰρ τὸ δὲ τὸ εἶδος

dicitur, cum fit non illud, sed illiusmodi: vt statua, non lapis, sed lapidea. Homo autem conualefcens, non dicitur illud, ex quo. Causa vero est quia fieri contingit ex priuatione, & subiecto, quod dicitur materiam: vtputa, & homo & ægrotus fit sanus. Magis tamen dicitur ex priuatione fieri, veluti ex ægrotō sanus, quam ex homine. Quare sanus, ægrotus quidem non dicitur, sed homo & homo sanus. Quorum verò priuatio incerta, & innominata est, vt in ære cuiuscunque figura, aut in lateribus, & lignis domus, ex his non dicentur fieri, sicuti illic ex ægrotō. Quare sicut nec ibi ex quo, hoc non dicitur illud: nec hic, statua lignum: sed deriuatiue dicitur lignus, non lignum: & ænea, & non æs, & lapidea, & non lapis: & domus latericia: sed non lateres: cum neque tanquam ex ligno fit statua, aut ex lateribus domus, (si quis accuratè infixerit) profectò simpliciter dicit: propterea quòd oporteat fieri, mutato ex quo, sed non permanente. Propter hoc igitur sic dicitur.

CAPVT VIII.

CVM autem & ab aliquo fiat, quod fit (hoc autem dico vnde generationis principium est) & ex aliquo: fit autem hoc non priuatio, sed materia (siam enim determinatum est, quemadmodum hoc dicitur,) & quod fit, hoc autem est, aut sphaera, aut circulus, aut quodcumque cæterorum euenit, sicuti, neque subiectum facit ipsum æs, ita neque sphaeram, nisi secundum accidens, quia ænea sphaera, sphaera est: illam autem non facit. Hoc aliquid enim facere, ex omnino subiecto, hoc facere est. Dico autem quòd æs facere rotundum, non est ipsum rotundum, aut sphaeram facere, sed aliquid aliud, vtputa speciem hanc in alio. Si enim facit, ex aliquo alio profectò facit. Hoc enim supponebatur, vtputa facere æneam sphaeram. Hoc autem ita, quia ex eo, quòd æs, hoc facit quòd sphaera est. Si igitur & hoc ipsum facit, patet quòd similiter faciet, & generationes in infinitum procedent. Manifestum igitur est, quòd neque species fit, aut quodcumque nominare oportet formam quæ in sensibili: nec est eius generatio, nec est hæc, ipsum quid erat esse. Hoc enim est, quòd in alio fit, aut ab arte, aut à natura, aut potentia: æneam verò sphaeram esse facit. Facit namque ex ære & sphaera: in hoc enim hanc speciem facit:

ἢ ἀπὸ τῆς σφραῖσας, ἢ ἀπὸ τῆς μορφῶν τὸ ὅ χαλκῶ σφραῖσας ὅτι ποιεῖ ποιεῖ γὰρ ἐκ χαλκῶ καὶ σφραῖσας, εἰς τὸ δὲ γὰρ τὸ δὲ τὸ εἶδος